

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAZĂR, GEORGE

Panglica timpului / George Lazăr. - Timișoara

Stylished, 2018

ISBN 978-606-94670-9-1

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

PANGLICA
TIMPULUI

CAPITOLUL 1

„Aspirantul se cățăra încet, chibzuindu-și atent fiecare mișcare pe care o făcea atunci când își strecura mâinile și picioarele în crăpăturile stâncii calcaroase, roșiatice, aproape verticale, cu suprafața crăpată, măcinată de milenii, frământată de ploi și înghețuri, care semăna mai degrabă cu un perete de piatră. Cu toate că era tânăr, o barbă lungă și deasă îi ascundea obrajii scofâlciți de posturile și privațiunile care însă nu-i stinseseră scânteia credinței din ochi. Ajunsese deja la vreo cincizeci de metri înălțime când s-a oprit puțin, lipindu-se de stana rece ca să-și tragă sufletul.”

Panglica timpului

O fereastră aflată în partea de jos a ecranului laptopului a clipit de câteva ori, semnalând primirea unui mesaj nou. Din difuzor a ieșit un sunet ca un clinchet de clopoțel, anunțând același lucru, pentru a se transforma apoi într-un sunet gros, care avertiza că bateria era pe terminate.

Laptopul cu carcasa cam jerpelită s-a închis, nu înainte însă ca Vlad Pinteș să fie smuls din visul pe care avea impresia că îl avea mereu, de cel puțin douăzeci de ani, dar pe care nu și-l putea niciodată aminti altfel decât ca pe o succesiune de emoții puternice. Încă buimac de somn, tânărul a reușit totuși să deschidă ochii suficient de repede cât să rețină mesajul.

Adormise în pat, cu doar câteva ore înainte, spre dimineață, cu avatarul rătăcit în MMORPG-ul

Underworld, în al cărui univers, în ultimele două săptămâni, își crease o existență virtuală. Jocul îl captivase, mai ales că devenea din ce în ce mai clar că avea să fie cam singura distracție a vacanței de vară. Motivul principal era lipsa banilor. Mama sa abia dacă reușea să adune cât să îl țină în facultate, și asta cu sacrificii pe care el doar le intuia, pentru că ea în niciun caz nu vruse vreodată să i le povestească. De aceea nu avea niciun chef să își amintească măcar lacrimile pe care mama le vărsase când, în urmă cu vreo patru ani, aflase că fiul ei fusese exmatriculat de la Facultatea de Automatică și Calculatoare din București din cauza absențelor.

În acel an muncise pe brânci în capitală. Făcuse de toate: instalase programe și reparase rețele de calculatoare, trudise ca electrician pe un șantier, livrase chiar și pizza, economisind fiecare bănuț pentru a reduce cât de cât presiunea pusă de întreținerea lui pe salariul modest al mamei.

Însă devenise evident, mai ales după ce fusese dat afară din căminul studentesc în care fusese cazat împreună cu bobocii anului întâi, că din ceea ce câștiga, șansele de a se întreține și totodată de a urma facultatea în București erau aproape nule.

Se întorsese umilit acasă și îi promisese mamei că va termina facultatea. Asta și făcuse, chiar dacă, a doua oară, se înscrișese la Iași. Urmau doi ani de masterat, iar acum se afla în ultima lui vacanță de student, pentru că era hotărât să-și găsească o slujbă de programator odată cu venirea toamnei, chiar și una cu jumătate de normă care să-i permită să-și continue studiile. Dar avea mare nevoie de bani, deși în niciun caz nu avea de gând să-i ceară mamei.

Poate și din acest motiv mesajul de pe laptop îi trezise instantaneu interesul: „Nu vrei să faci ceva cash?”. Propunerea venise de la prietenul său din liceu, Ștefan Dănuța, care devenise student la Medicină după ce dăduse admitere doi ani la rând, consemnat acasă pentru că avea cel puțin trei restanțe pentru care dăduse vina pe o relație amoroasă încheiată tu-multuos. Părinții lui Ștefan nu aveau probleme cu banii, căci erau întreprinzători prosperi, fiind, printre altele, proprietarii celui mai bun restaurant din oraș, ai hotelului Tex și ai unui centru medical. Dar cum restanțele fiului atârnav greu în balanța sistemului lor de valori, hotărâseră că este mai bine pentru acesta să-și dedice vara studiului, și nu distracției.

Vlad a bâjbâit după mobilul său care căzuse sub pat. Era un model simplu de la Nokia, al cărui singur avantaj era bateria, ce rezista și câte o săptămână.

— Ce spuneai de cash? intră el direct în subiect, imediat ce prietenul său îi răspunse.

— În cât timp poți s-ajungi la mine? Pun de cafea și-ți explic.

Trecuse mai puțin de o jumătate de oră când Vlad a sunat la poarta impozantei vile ce se afla în selectul cartier rezidențial al orașelului în care locuia Ștefan. I-a deschis Laura, sora cu un an mai mică a acestuia, studentă la Cibernetică, în Londra.

Spre deosebire de fratele ei, fetei îi plăcea să studieze. Câștigase premii la mai multe olimpiade școlare, iar părinții socotiseră că efortul financiar, deloc neglijabil, necesar studiilor în Anglia la prestigiosul London College, se justifica întru totul.

— Tot cu relicva asta umbli? îl luă ea în răspăr imediat ce îl văzu.

Laura era înaltă și subțirică, și deseori era confundată cu o adolescentă. Însă cei ce o cunoșteau știau că este un ghem de energie pură care abia așteaptă să se dezlănțuie. Vlad se pregăti să-i dea o replică acidă, însă reuși să se abțină. Mai greu se abținu însă să nu se holbeze la picioarele ei lungi și bronzate ce ieșeau de sub perechea de pantaloni scurți, roși și ruptți, în stilul *grunge* despre care auzise că era din nou în vogă printre studenții din Anglia. Adolescența băiețoasă, cu care făcuse echipă și studiasă limbajele de programare în orele de pregătire suplimentară pentru concursurile științifice ale elevilor, cu care schimbase impresii despre cărți și filme, cu care fusese, împreună cu mulți alții de vârsta lor, la picnicuri sau în excursii de o zi, se transformase într-o femeie pe care, spre surprinderea lui, o găsea foarte atrăgătoare.

Fuseseră cu toții colegi de liceu. Laura era cu un an mai mică, iar cu Ștefan împărțise aceeași bancă. După ce Vlad terminase liceul și plecase primul din oraș, se mai văzuseră doar accidental, în vacanțe. Se despărțiseră chiar înainte de a se înfiripa ceva între ei. Cu toate acestea, păstraseră legătura și după ce Laura plecase la studii la Londra, scriindu-și din când în când scurte mesaje haioase pe Facebook.

Vlad venise cu o bicicletă Tohan comunistă, străveche, rămasă de la tatăl său care era foarte grea și avea doar o singură viteză, dar pe care o folosea încă din liceu. Se încăpățâna să o repare cu piese improvizate, întrucât originale nu se mai fabricau de mult. Și-a sprijinit bicicleta de gardul casei, încercând să o ignore pe fată, ceea ce, desigur, era imposibil.

— Așa, carevasăzică, o să vă transformați în recuperatori. În sfârșit, ceva ce vi se potrivește! Poate o să faceți o carieră din asta, continuă ea sarcastic, dar Vlad o privi nedumerit. Cum, nu ți-a spus încă?

Chiar dacă nu se mai văzuseră de ceva vreme, agresivitatea verbală a Laurei nu îl luă prin surprindere. Regăsi în ea felul familiar în care se tachinau aproape tot timpul pe vremea liceului.

— Vino în spate, pe terasă, se auzi din casă, prin ușa de la intrare rămasă larg deschisă, vocea lui Ștefan. Laura, condu-l tu, te rog!

— Mă bucur că mai înțelegi încă limba băștinașilor, încercă Vlad să riposteze în timp ce dădeau ocol casei, călcând direct pe gazonul proaspăt tuns. Se vede că îți priește Albionul, dar era cât pe ce să cred că te-ai transformat într-o adevărată lady. Ai venit de mult?

— Alaltăieri, da' n-am de gând să rămân prea mult prin oraș, spre deosebire de voi. Aud că și tu o să-ți petreci vacanța pe aici, i-o întoarce ea zâmbind cu malițiozitate. Spune, ai mâncat ceva?

Vlad a zâmbit, la rândul lui, și a răsuflat ușurat. În pofida înfățișării de tânără rebelă, Laura rămăsese aceeași: sufletistă, cu inima mai mare decât gura, deși aparențele în niciun caz nu arătau asta.

— Mulțumesc, nu mi-e foame, poate o cafea. Să știi că arăți bine, ai deja un aer occidental, concluzionează el, gânditor.

Ajunseră la terasă și se așezară pe două fotolii de răchită împletită. Apăru imediat și Ștefan, aducând o tavă cu trei cești și un ibric din care ieșea aromă de cafea proaspătă. Turnă în căni și le puse în dreptul fiecăruia.

— Fără zahăr, ca de-obicei, spuse Ștefan încă înainte să se așeze. Așa... Bătrânul mi-a făcut rost de un pont. Electrocontact, de fapt, o subsidiară care se cheamă Electromining sau așa ceva, urmează să-i fie vândută lui Real, cred. Nu toată compania, numai clădirea. Conținutul nu îi interesează, dimpotrivă, îi încurcă și vor să scape de el cât mai repede. Tot ce putem căra până luni este al nostru și-l putem vinde la Remat. Facem rost de ceva bani.

Vlad se fripse cu cafeaua. Înghiți cu greu.

— Dar lucrurile alea nu-s ale cuiva? Nu putem să le luăm pur și simplu. Asta înseamnă furt.

— Care lucruri? De fapt, e vorba de fostul lor Centru de Calcul, cel din perioada comunistă. Dacă avem noroc, o să găsim ceva maculatură și niscai metal de la echipamentele alea. Sunt chestii vechi de decenii. Nu mai au nicio valoare. Tot ce-a fost de vândut s-a vândut de mult, ce-ți închipuiai? Nu ne face nimeni nicio favoare. Cumpărătorul trebuie să dea bani buni pentru a face curățenie, plătesc la tona de deșeu debarasat care îi costă oricum mai mult decât ar putea obține dacă ar vinde. Înțelege? De fapt, noi suntem cei care dăm o mână de ajutor.

— Cavalerul cinstei și corectitudinii, murmură Laura, suficient de tare ca să se facă auzită. Nu avem de unde ști ce putem scoate de acolo. Poate ceva hârtie, din vechile lor arhive. Poate găsim și piese defecte de motoare, de pe care putem recupera cuprul. Sau table, axe, roți dințate. Fier vechi. Lichidatorul care i-a dat pontul lui tata a făcut rost și de permisiune pentru noi, adăugă ea. Au lucrat împreună la Electrocontact pe vremuri.

Vlad oftă. Și tatăl lui lucrase la Electrocontact,

ca inginer. Era unul dintre puținele lucruri pe care le știa despre el.

— Da' tu ce treabă ai cu asta? se pomeni între-bând. Îți mai amintești de chestii de-astea, tehnice? Credeam că, de când cu actoria, ai dat deoparte acest capitol din viața ta. Parcă era vorba că e de lucru pentru noi doi, bărbații.

Ștefan își plecă, vinovat, capul. Laura îl fulgeră cu privirea. Înainte de London College, fata își petrecuse un an studiind actoria la *Royal Central School of Speech and Drama*. Se dovedise un capriciu trecător, după care se înscrisese și se dedicase adevăratei sale vocații. În schimb, în acel an, apăruseră o mulțime de zvonuri despre ea: că fusese dată afară pentru că lua droguri, că rămăsese însărcinată cu un coleg mai vârstnic, negru sau arab bogat, sau că se mutase într-un ashram din Himalaya, într-un loc cu un nume imposibil de pronunțat. Zvonuri cu care și Vlad era la curent. Deși bănuia că nu sunt adevărate, pe undeva tot îi mai rămăsese un sămbure de îndoi-ală.

— Și cine ai vrea să conducă, deșteptule? El? Întrebă tânăra arătând spre fratele ei. Păi, istețul ăsta poate să se mai apropie de volan abia peste-o lună, cel mai devreme, și asta dacă dă iar examen și învață că în localitate nu se merge cu o sută șaisprezece kilometri la oră. Sau poate tu, dacă ai și un alt permis decât cel de mers pe bicicletă.

— Am permis de conducere, protestă vag Vlad, conștient că nu mai condusesese o mașină de când terminase școala de șoferi, adică de peste doi ani.

— Trebuie să cărăm cu ceva ceea ce adunăm, se justifică Ștefan. Bătrânul ne-a împrumutat Dacia

papuc. E prima lor mașină cu care cărau marfă pe vremuri. Oricum, vrea s-o dea la reciclat după ce se întorc din vacanță, ca să ia tichete Rabla. Domnișoara a fost de acord să ne ajute, mai ales că la facultatea ei din Londra, când va raporta că peste vară a ajutat la reciclarea de deșeuri, va primi niște credite în plus. Așa-i pe-acolo.

— Sper că n-o să vrea să împărțim cu ea și prada, rosti Vlad, surâzător.

— Ba bine că nu, sări ca arsă Laura. Ce, crezi că banii adunați de voi din fier vechi îmi strică? Îmi pretind partea.

— Săraca fată bogată, o consolă ironic Vlad.

Ștefan urmări zâmbind schimbul rapid de replici.

— Hei, voi doi, am putea totuși să mergem la treabă dacă ați terminat să vă împărtășiți bucuria revederii.

— Oricum, trebuie să stau cu ochii pe voi, să nu faceți vreo tâmpenie, adăugă fata. Aveți numai două zile, că sâmbătă și duminică Rematul e-nchis. Așa c-ați face bine să vă grăbiți.

* * *

Până la depozitul părinților meraseră cu jeepul Wrangler al lui Ștefan, condus însă de Laura. Au primit cheile Daciei de la un administrator posomorât care abia dacă a scos două vorbe când i-a văzut. Mașina avea pete mari de rugină pe aripi, iar pe parbriz se ițea o crăpătură mare, ce se întindea dintr-o parte în alta. Cheile s-au dovedit inutile, întrucât portiera dinspre șofer nu avea încuietoare, iar butucul de contact atârna prins în câteva fire, sub volan. Motorul a pornit cu mare greutate, numai

după ce băieții au împins-o din răspuțeri, iar fata, aflată la volan, a băgat de câteva ori, brusc, în viteză.

Cum scaunul din dreapta șoferului fusese luat de mult, cei doi tineri s-au aplecat și-au urcat în duba din spate, împărțind roata de rezervă drept scaun. Tușind din cauza fumului scos de toba de eșapament spartă care intra și în dubă, Ștefan medită cu voce tare despre cât este de schimbătoare viața care, iată, i-a luat din confortul mașinii de ultimă generație pentru a-i așeza într-un hârb ce abia se mișca. Înjurând gospodărește în engleză, Laura reuși să schimbe, hurducăind, vitezele bătrânei Daciei. Au ajuns după vreo douăzeci de minute, ce au trecut foarte greu, în fața porții fabricii.

Au oprit cu scârțâit prelung de frâne și, dintr-o gheretă, le-a ieșit repede în întâmpinare un portar bătrân, dar vioi. S-au prezentat, iar acesta, după ce a aflat ce doresc, a telefonat undeva de pe telefonul lui mobil și a purtat o scurtă conversație care a părut să-l lămurească. Apoi i-a îndrumat spre o altă poartă, aflată tot la strada principală, dar la vreo două sute de metri de cea în fața căreia opriseră.

— Împingeți poarta și intrați, e legată cu sârmă și așa s-o lăsați după ce plecați. Acolo o să vă aștepte administratorul, le strigă zâmbitor portarul, arătându-le direcția cu mâna.

— Cât putem rămâne? se interesează Ștefan, iar omul ridică din umeri.

— Din partea mea, puteți rămâne cât doriți. Numai să vă primească cei de la Remat. Am auzit că închid pe la cinci.

Laura chinui inutil demarorul străvechii Daciei pentru că motorul, după ce slobozi o trâmbă de fum

negru, refuză să mai pornească. Cei doi tineri hotărâra să împingă vehiculul pentru a cruța ceea ce mai rămăsese din baterie. Le luă vreun sfert de oră ca să ajungă, transpirați și răsuflând din greu, la cealaltă poartă. În curtea mare a fostei întreprinderi nu era nicio mișcare.

Așezară Dacia pe o pantă ușoară, din dreptul porții, pentru a le fi mai ușor la plecare. Administratorul, care îi aștepta, se dovedi a fi tot portarul care îi îndrumase. În mână ținea o sacoșă de pânză burdușită.

— Sunteți surprinși? îi întrebă pe un ton ghi-duș. Acum sunt și portar, și administrator, și cine mai știe câte. Nea Ilie în sus, nea Ilie în jos, toți vor ceva de la mine și asta chiar de când s-a construit fabrica, că-s aici de la-nceput. Numai că acu', din nici două sute de oameni care mai vin la lucru, de unde să mai fie și bani pentru salariile personalului auxiliar? Ehei, când fabrica asta avea peste cinci mii de angajați, dintre care unul din zece avea facultate, era loc pentru toată lumea.

— Nu credeam că fabrica a fost așa de mare, spuse Ștefan, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

— Vremurile s-au schimbat, oftă nea Ilie. Urmați-mă!

Urcă trei trepte și scoase, asemenea unui tem-nicer, o legătură de chei. Alese una și deschise ușa masivă din metal, vopsită în albastru.

— A fost chiar foarte mare, continuă să turuie bătrânul. Toată industria mineritului se aproviziona cu aparate antigrizutoase de la noi. Din alea care nu lăsau minele să facă explozie dacă dădeau de gaze naturale. Mai mult, aici s-a lucrat și echipament pen-

tru centralele nucleare. S-au montat la Grupul I de la Cernavodă. Uite, aici a fost Proiectarea. Erau birouri de sus până jos, pline cu ingineri. Acu', abia dacă mai au unul, prizărit în corpul principal, acela cu parcare mare din față, unde ați oprit prima dată.

Traversară un coridor larg, cu pereții cândva vopsiți în verde, scorojiți de tot.

— Și tatăl lui Vlad a lucrat aici, spuse Ștefan, iar Laura se încruntă la ceea ce considera a fi o remarcă lipsită de delicatețe.

— Chiar așa? se minună nea Ilie. Cum ziceai că-l chema?

Se opri în dreptul unei uși metalice duble, verzi, încuiate cu un lanț ale cărui capete erau unite cu un lacăt și scoase din nou mănunchiul de chei. Ștefan îi spuse numele de familie al lui Vlad, iar bătrânul se scărpină, preocupat, în cap:

— Inginerul Pintea, mda, îmi aduc aminte. Dan Pintea, parcă. A lucrat aici, să tot fie mai bine de douăzeci de ani de-atunci. Era stagiar. Promise de la Politehnică repartiție la Centrul de Calcul.

Vlad a simțit că îi îngheață inima în piept, dar a izbutit totuși să articuleze:

— L-ați cunoscut pe tata?

Nea Ilie aprobă din cap.

— Îhî. L-am cunoscut într-o noapte când i-a venit rândul să facă pe Ajutorul Ofițerului de Serviciu pe unitate, și s-a întâmplat ca eu să fiu Ofițerul de Serviciu, așa cum era regula atunci. Cred că era în primul an de stagiatură, dacă țin bine minte, pe ei îi puneau să facă pe ajutoarele Ofițerului. Nu avea idee cum merg lucrurile pe-aici, așa că i-am mai povestit eu una, alta. După noaptea aia ne făcuserăm un obi-